

og Lyset skal kunne ses forfra. De Bemærkninger, som det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) gjorde derom, og som ogsaa bleve gjorte af andre Talere, der have strejft dette Emne, forekom mig meget fornuftige, og hvis der fra Udvalgets Side skulde fremkomme Ændringsforslag i den Retning, det ærede Medlem fra Fredensborg ønskede, skal det ikke møde Modstand fra min Side.

I § 21, 3die Stykke, staar det nye, som er indført i Landstinget, nemlig at Færdsel med Motorvogn, hvis Kørehastighed ikke paa jævn Vej kan overstige 15 km i Timen, er tilladt paa alle Veje, der ikke ere under 6 m brede. Jeg betoner stærkt overfor det ærede Medlem fra Bællum, at det staar, det skal være Vogne, hvis Kørehastighed paa jævn Vej ikke kan overstige 15 km i Timen. Der er ikke Spørgsmaal om, hvorvidt disse Vognes Førere nu ogsaa loyalt ville overholde et Paabud om ikke at køre over 15 km i Timen. Man har Sikkerhed for dette deri, at Maskineriet, Motoren, skal være saaledes, at der overhovedet ikke kan køres hastigere end 15 km i Timen. Det er en Regel, som nok skal blive overholdt, for det skal være fysisk umuligt at overtræde den. Det ærede Medlem behøver altsaa ikke at være bange for, at den ikke skulde blive overholdt. Det er meget muligt, at det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) har Ret i at sige, at her vil der i det væsentlige kun kunne blive Tale om Vare- og Lastautomobiler. Men det var dog ogsaa muligt, at Folk, som ofte have Ærinde paa Landet, indrettede sig saadanne mindre Automobiler til Personbefordring, som ikke kunde køre hastigere end 15 km i Timen. Denne Hastighed er en meget passende Fart, naar man skal et Ærinde ud paa Landet. Med Hest og Vogn kommer man omtrent saa hurtigt frem, naar man er nogenlunde ordentlig kørende. (*Johan Knudsen*: Saa skal man være godt kørende!). Ja, man skal være godt kørende; men det lader sig gøre at køre 15 km i Timen med Hest og Vogn. (*Johan Knudsen*: Ikke i Længden!). Nej, ikke i Længden, men naar man skal en Mil ud paa Landet, kan man nok gøre det. Det er heller ikke sikkert, fordi man har et Personautomobil, som højst kan køre med en Hastighed af 15 km i Timen, at man saa kommer netop 15 km frem i Timen. Men man vilde, hvis denne Bestemmelse blev gennemført, kunne indrette saadanne smaa Automobiler til Personbefordring, ved hvilke Læger, handlende, eller hvem der ellers i

Forretnings og Gernings Medfør hyppigt har Ærinde i nogen Afstand fra deres Bopæl, kunde komme ikke altfor langsomt, heller ikke altfor hastigt, af Sted til deres Bestemmelsessted.

Paa denne Maade kunde man maaske naa frem til større Frihed for Automobilisterne. Man maa nemlig huske paa, hvem det er, der ødelægger Automobilkørselen her i Landet. Det er de Folk, som bestandig kræve Frihed for Automobilismen, og som rette Bebrejdelser mod Lovgivningsmagten, fordi den træffer indskrænkende og hemmende Bestemmelser for disse Personers Udskejelser, det er disse meget faa Sportsautomobilister, vi have her i Landet, nogle faa Personer, der fare omkring paa vore Landeveje og gøre Færdselen der farefuld for dem med Hest og Vogn. Som jeg sagde i Landstinget, det er ingen Nytte til for disse Personer at komme saa hurtigt af Sted, for de have ikke saa travlt, de have Tid nok til at køre med jævn Hurtighed paa vore Landeveje, saa andre Folk ogsaa kunne færdes der. Havde de gjort det fra først af, var der sikkert ikke blevet truffet indskrænkende Bestemmelser overfor Automobilisternes Kørsel, og naar de vilde lade være at gøre Færdselen paa vore Landeveje farlig for dem, der køre med Hest og Vogn, mange Gange ubehagelig ogsaa for Fodgængere, vilde vi langt hurtigere komme til større Frihed paa Automobilkørselens Omraade, end nu vil ske. Men den Slags Udskejelser vil man ikke kunne gøre sig skyldig i med Hensyn til Automobiler, som kun kunne køre højst 15 km i Timen.

Men rent bortset fra Personbefordringen er det overordentlig heldigt, at Last- og Vareautomobiler kunne komme ud paa Landet. Det er virkelig i Landboernes Interesse, at de handlende, som skulle levere dem Varer, i størst muligt Omfang kunne aflevere dem paa selve Forbrugers Bopæl. Det er en overordentlig stor Behagelighed for Landboeren, at han ikke, naar han skal have noget fra sin Købmand eller en Leverandør i Byen, skal spænde Hest og Vogn for. (Afbrydelse). Ja, der er maaske mangan en Gaardmand, som er glad ved at faa Ærinde til Byen, men de flittigste af dem ville helst blive hjemme og passe deres Gerning og lade Leverandøren komme ud paa Landet til dem med Varen, og Adgangen dertil bliver i høj Grad forøget, naar disse langsomt kørende Last- og Vareautomobiler faa noget større Frihed til at færdes paa Vejene. Jeg tror derfor, det er en meget fornuftig Bestem-